

Кордуайнър Смит

Мъненките котита на мама
Хитън

Лошите взаимоотношения предпазват от кражба. Добрите взаимоотношения подпомагат кражбата. Отличните взаимоотношения ликвидират кражбите.

Ван Браам

1.

Луната се въртеше. Жената наблюдаваше. Върху лунния екватор бяха шлифовани двацет и един блестящи фасета. Нейната задача бе да я въръжи. Тя бе Мама Хитън, Господарката на Оръжията на Стара Северна Австралия.

Беше руменолица, весела блондинка на средна възраст. Очите ѝ бяха сини, гърдата – тежка, а ръцете – силни. Приличаше на майка, макар единственото ѝ дете да бе починало преди много поколения. Сега бе в ролята на майка на една планета, а не на човешко същество; норстрилий-ците спяха спокойно, защото знаеха, че тя е на поста си. Оръжията ѝ бяха потънали в своя дълъг, болезнен сън.

Тази нощ тя погледна за стотен път към контролното табло. Бе тихо и спокойно. Не премигваха никакви предупредителни сигнали. И въпреки това усещаше, че врагът бе някъде там, във Вселената – враг, готов да нападне нея и нейния свят, да заграби неизмеримото богатство на норстрилийците – и затова тя изсумтя от нетърпение. Ела, незначително човече, помисли си. Ела, дребосъко, ела и умри. Не ме карай да те чакам дълго.

Усмихна се на нелепостта на собствената си мисъл.

Тя го очакваше.

А той не го знаеше.

Той, разбойникът, бе съвсем спокоен. Името му бе Бенджакомин Боузърт и бе твърде вещ в изкуството да постига покоя.

Никой в Сънвейл, тук, на Ттиоле, не можеше да предположи, че той бе Главен управител на Гилдията на крадците, обучени под ярката теменужена светлина на тази звезда. Никой не можеше да долови в него дъха на Виола Сидерея. „Виола Сидерея, бе казала Лейди Ру, някога е бил най-красивият от всички светове, а сега е най-отвратителният. Неговите жители някога бяха образец за човечеството, а сега са крадци, лъжци и убийци. Човек може да усети мириса на душите им посред бял ден.“ Лейди Ру бе умряла преди доста години. Уважаваха я много, но в случая грешеше. Никой не можеше да долови миризмата на разбойника. И той го знаеше. Той не бе „по-грешен“ от кулата, която дебне ято трески. Животът изисква да се живее, а той бе обучен да преживява тъкмо така – в търсене на плячка.

Как иначе би могъл да живее? Виола Сидерея бе фалирала преди

много години, още когато фотонните ветрила изчезнаха, за да отстъпят място на планоформите (оптико-материализационните кораби), които шареха безшумно между звездите. Предците му бяха захвърлени да измрат на тази изоставена планета. Но те отказаха да умрат. Екологията им мутира и те се превърнаха в хищници спрямо хората, приспособени от времето и генетиката за своите ужасни цели. А той, разбойникът, бе шампионът на своя народ – най-добрият сред най-добрите.

Той бе Бенджакомин Боузърт.

Заклел се бе да ограби Стара Северна Австралия или да умре; нямаше обаче никакво намерение да умира.

Плажът на Сънвейл бе топъл и приятен. Ттиоле бе свободна и обикновена транзитна планета. Оръжията му се състояха от късмет и от самия него: той възнамеряваше да се възползва добре и от двете.

Норстрилийците можеха да убиват. Той също.

Обаче в този момент, на това място, той бе в ролята на доволен турист на един красив плаж. Другаде и в друго време би могъл да се превърне в пор сред зайци, в ястреб сред гълъби.

Бенджакомин Боузърт, Крадец и Управител. Той не знаеше, че някой го очакваше. Някой, който не знаеше името му, бе готов да разбуди смъртта, само заради него. Все още бе спокоен.

Ала Мама Хитън не бе спокойна. Тя го усещаше съвсем слабо, още не можеше да го открие.

Едно от оръжията изпръхтя. Тя го обърна на другата му страна. На хиляди светлинни години от нея Бенджакомин Боузърт крачеше усмихнат към плажа.

2.

Бенджакомин се чувстваше като турист. Загорялото му лице бе спокойно. И гордите му, присвити очи излъчваха покой. Красивата му уста, дори и без очарователната си усмивка, загатваше благодет в ъгълчетата си. Изглеждаше привлекателен, без изобщо да излиза извън рамките на нормалното. Изглеждаше и много по-млад отколкото бе всъщност. Крачеше с пружинираща, безгрижна стъпка по плажа на Сънвейл.

Вълните прииждаха с бели гребени, досущ като сриващите се вълни на Майката Земя. Населението на Сънвейл се гордеше, че техният свят приличаше тъй много на Люлката на човечеството. Малцина я бяха виждали въобще, но всички познайваха история и мнозина изпитваха истинско вълнение, когато си помислеха за древното правителство, което още упражняваше политическата си власт над целия космос. Методите на Земята не им се нравеха, но изпитваха уважение и боязън към нея. Вълните им напомняха за привлекателната страна от образа на Земята; не искаха да си спомнят за недотам симпатичните ѝ черти.

А този мъж бе като привлекателните страни на старата Земя. Не можеше да усетят силата, която се таеше в него. Жителите на Сънвейл му се усмихваха разсеяно, когато, запътен към плажа, минаваше покрай тях.

Атмосферата бе приятна и всичко около него излъчваше спокойствие. Обърна лице към слънцето. Затвори очи. Почувства как топлиите лъчи проникват през клепачите му и го изпълват с вътрешната светлина на покоя и с насърчителния досег на слънцето.

Бенджакомин мечтаеше за най-големия обир, който човек изобщо бе замислял. Мечтаеше да открадне огромно съкровище от най-богатия свят, който човечеството някога бе съградило. Мислеше си за това какво щеше да се случи, когато най-сетне отнесе съкровището си на Виола Сидерея, където бе израсъл. Бенджакомин извърна лице от слънцето и лениво огледа другите хора на плажа. Засега в полезрението му не попаднаха норстрилий-ци. Не бе трудно човек да ги разпознае. Едри червендалести хора; превъзходни атлети и въпреки това по своему невинни, млади и много, много корави. Готвил се бе за този обир двеста години, за целта животът му бе продължаван от Гилдията на крадците на Виола Сидерея. В него се възплаваха мечтите на собствената му обедняла планета – някога кръстопът на търговията, а сега изпаднала в

ролята на преден пост за грабежи и обири. Забеляза една норстрилийка да излиза от хотела и да се запътва към плажа. Поизчака, сетне я погледна и отново замечта. Трябваше да зададе въпрос, на който нито един възрастен австралиеца нямаше да отговори.

„Странно – помисли си той, – че и сега ги наричам австралийци. Това е старото, древното земно име на най-богатия, храбър и силен народ. Деца-борци, завзели половината свят... те и до днес още са тирани на цялото човечество. Те държат богатството. Те притежават сантакларата, а другите народи живеят или умират в зависимост от търговията си с норстрилийците. Но не и аз. Не и моят народ. Ние сме хора-вълци спрямо останалите.“

Бенджакомин изчакваше спокойно. Загорял от лъчите на много слънца, той изглеждаше на четирийсет, макар да бе на двеста години. Носеше се нормално, като обикновен летовник. Би могъл да бъде международен търговец, опитен комарджия, помощник-директор на междузвездно летище. Би могъл дори да бъде детектив, облужващ търговските пътища. Но не бе. Беше си крадец. И бе толкова добър крадец, че хората сами се обръщаха към него и оставяха богатствата си в ръцете му, защото бе тъй спокоен, вдъхващ доверие с тези свои сиви очи и руса коса. Бенджакомин изчакваше. Жената му хвърли един поглед – бърз поглед, изпълнен с явно подозрение.

Ала онова, което видя, сигурно я успокои. И тя мина покрай него. Извика по посока на дюните:

– Хайде, Джони, тук можем да поплуваме.

На върха на дюната се изкачи момченце, осем-десет годишно, и затича към майка си.

Бенджакомин се напрегна като кобра пред атака. Погледът му се изостри, клепаците му се присвиха.

Ето я плячката му. Нито прекалено млада, нито прекалено възрастна. Ако жертвата бе твърде млада, нямаше да знае отговора; ако бе прекалено стара, нямаше изобщо смисъл да разговаря с нея. Норстрилийците се слаеха с бойните си умения; зрелите хора от този народ бяха прекалено силни умствено и физически, за да бъдат атакувани.

Бенджакомин знаеше, че всички крадци, които бяха приближили планетата на норстрилийците – които се бяха опитали да нападнат бленувания свят на Стара Северна Австралия – изгубваха контакт със собствения си народ и загиваха. Никой повече не чуваше и думица за тях.

И въпреки това той беше наясно, че стотици хиляди норстрилийци знаеха тайната. От време на време дори се шегуваха на тази тема.

Когато бе младеж, бе чувал такива шегички, а ето, че беше вече възрастен мъж и нито веднъж не се бе добрал до отговора. Животът струваше скъпо. Живееше вече трети живот, а животите му бяха откупени по честен път от народа му. Всички те добри крадци, бяха платили придобитите с толкова усилия пари, за да получат лекарството, благодарение на което най-великият измежду тях продължаваше да живее. На Бенджакомин насилието не му се нравеше. Ала когато то прокараваше пътя към най-големия обир на всички времена, той бе склонен да го употреби.

Жената отново го погледна. Маската на зло, която се бе мярнала върху лицето му, отстъпи място на добродушно изражение; беше се успокоил. Тя го погледна тъкмо в мига, когато постигна покоя. И го хареса.

Усмихна се и с типичното за норстрилийците притеснение рече:

– Бихте ли погледали за малко сина ми, докато се изкъпя? Мисля, че сме се виждали в хотела.

– Нямам нищо против – каза той. – С удоволствие. Ела тук, синко.

Джони закрачи през облените в слънце дъни към смъртта си. Приближи се досами врага на майка си. Но тя вече се беше обърнала. Опитната ръка на Бенджакомин Боузърт се протегна напред. Хвана момчето за рамото. Обърна го към себе си и го натисна да седне. Преди детето да успее да извика, Бенджакомин заби в него иглата с лекарството на истината.

Джони реагира единствено на болката, но сетне, когато силният опият задейства, почувства съкрушителен удар вътре в черепа си.

Бенджакомин погледна към водата. Майката плуваше. Май погледна към тях. Но очевидно не се безпокоеше. Стори й се, че детето като че гледаше нещо, което непознатият му показваше най-спокойно.

– Хайде сега, синко – рече Бенджакомин, – кажи ми каква е външната отбрана?

Момчето не отвърна.

– Каква е външната отбрана, синко? Каква е външната отбрана? – повтаряше Бенджакомин. Момчето все още не отговаряше.

По кожата на Бенджакомин Боузърт пробягаха тръпки на ужас; усети, че бе поставил на карта собствената си безопасност на тази планета, бе поставил на карта плановете си заради тази възможност да разкрие тайната на норстрилийците.

Бяха му попречили с простички, елементарни средства. Момчето вече бе обработено да устои на нападение. Всеки опит да бъде изтръгнато насила познание от него водеше до предварително програмирана

реакция на пълно онемяване. Момчето буквално не бе в състояние да говори.

Майката се обърна, мократа ѝ коса блестеше на слънцето, и извика:

– Всичко наред ли е, Джони?

Бенджакомин ѝ помахаш с ръка.

– Показвам му снимките си, госпожо. Харесват му. Не се безпокойте.

Майката се поколеба, но сетне се обърна отново и заплува бавно навътре.

Попаднал под пълното въздействие на наркотика, Джони седеше лек като перце, като инвалид в скута на Бенджакомин.

Бенджакомин рече:

– Джони, ти сега ще умреш, ще изпиташ ужасни мъки, ако не ми кажеш онова, което искам да узная. – Момчето се опита съвсем слабо да се пребори с хватката му. Бенджакомин повтори: – Ще ти причиня болка, ако не ми кажеш онова, което искам да науча. Каква е външната отбрана? Каква е външната отбрана?

Момчето се опита да се бори и Бенджакомин разбра, че то не се мъчеше да се освободи, а се опитваше да изпълни заповедите му. Остави го да се свлече от ръцете му и момчето започна да пише с пръст по мокрия пясък. Буквите изпъкнаха достатъчно добре. Зад тях се замерзеля нечия сянка.

Бенджакомин – нащрек, готов да се извърне, да убие или да побегне – се отпусна на пясъка до момчето и каза:

– Чудесна главоблъсканица. Много я бива. Я ми покажи още някоя.

И той се усмихна на преминаващия покрай тях мъж. Не го познаваше. Непознатият го изгледа с любопитство, което се стопи, когато видя приятното лице на Бенджакомин – тъй нежно и внимателно си играеше с детето, пръстите на което все още изписваха буквите по пясъка.

И загадката се появи в думите: **МЪНЕНКИТЕ КОТИТА НА МАМА ХИТЪН.**

Жената се връщаше от морето – една майка, изпълнена с въпроси. Бенджакомин тръсна ръкава на палтото си и измъкна втората игла – бързодействаща отрова, чието идентифициране щеше да отнеме дни или дори седмици на лабораторни изследвания. Заби я направо в мозъка на момчето, под кожата, досами чертата на косата на врата му. Свърхтвърдата игла потъна в черепа. Момчето бе мъртво.

Убийството бе извършено. Бенджакомин небрежно изтри тайната от пясъка. Жената се приближи още повече. Той я извика, тонът му бе

изпълнен с леко безпокойство.

– Госпожо, по-добре побързайте, мисля, че синът ви придна от жегата. Той предаде тялото на сина на майка му. Върху лицето ѝ се изписа тревога. Изглеждаше изплашена и обезпокоена. Не знаеше какво да стори. Няколко ужасно дълги мига тя се вираше втрещено в очите му. Двестата години подготовка обаче си казаха думата... Тя не откри нищо. Убиецът не издаваше с нищо престъплението си. Ястребът бе приел образа на гълъб. А чувствата му бяха скрити зад изражението на тренираното му лице.

Бенджакомин потъна в покоя на професионалната си самоувереност. Бе готов да премахне и нея, макар да не бе сигурен дали бе в състояние да убие възрастна норстрилийка.

– Вие останете при него – рече услужливо той, – а аз ще изтичам до хотела за помощ. Ще побързам.

Той се обърна и побягна. Един служител на плажа го видя и хукна към него.

– Детето припадна – извика той.

Върна се навреме до майката, за да види как нелепата и загадъчна трагедия бе изписала следите си върху лицето ѝ, а заедно с това и нещо повече: съмнението.

– Той не е припаднал – рече тя. – Мъртъв е.

– Не може да бъде – Бенджакомин бе много внимателен. Искаше да е внимателен и учтив. Наложил си съчувствието му да заструи както от позата му, така и от най-малкото мускулче на лицето му. – Не може да бъде. Преди минута си говорех с него. Писахме по пясъка малки главоблъсканици.

Майката заговори с кух, съсипан глас, който звучеше така, сякаш никога нямаше да намери вярното звучене на човешката реч, а щеше завинаги да си остане във фалшивата тоналност на неочакваната мъка.

– Той е мъртъв – рече тя. – Вие го видяхте да умира, както, предполагам, го видях и аз. Не мога да разбера какво се е случило. Детето бе натъпкано със сантаклара. Имаше да живее хиляда години, а ето, че е мъртво. Как се казват?

Бенджакомин отвърна:

– Елдън. Търговец съм, госпожо. Много пъти съм идвал тук.

3.

Мъненките котита на Мама Хитън. Мъненките котита на Мама Хитън.

Глувата фраза препускаше из съзнанието му. Коя бе Мама Хитън? Чия майка бе? Какво означаваше думата котита? Грешно изписано котета? Малки котки? Или нещо съвсем друго?

Нима бе убил един тъпак, за да получи тъп отговор?

Колко още дни трябваше да остане тук с тази изпълнена със съмнения, колебаеща се жена? Колко още дни трябваше да наблюдава и да изчаква? Искаше да се върне на Виола Сидерия; да отнесе тайната, независимо колко неясна бе, за да бъде проучена от народа му. Коя бе Мама Хитън?

Наложи си да излезе от стаята и да слезе във фойето.

Приятното еднообразие на хотела бе толкова всепоглъщащо, че гостите го изгледаха с любопитство. Той бе свидетелят на смъртта на момчето на плажа.

Неколцина живеещи само заради клюките във фойето сплетници бяха пуснали фантастичната версия, че той убил детето. Други оспорваха тези истории, като твърдяха, че познавали Елдън много добре. Това бе Елдън Търговеца. Смехотворни твърдения.

Хората не се бяха променили кой знае колко, дори след като планоформите с техните изпълнителни капитани, разположили се в самия им център, сновяха между звездите, дори след като можеха да се реят сред най-различни светове – стига да имаха пари да платят за пътуването си – като листа, понесени от мекия, игрив вятър. Бенджакомин бе изправен пред трагична дилема. Знаеше много добре, че при първия опит да разшифрова отговора щеше да налети върху защитните системи, изградени от нострилийците.

Стара Северна Австралия бе неизмеримо богата. Известно бе надлъж и нашир сред всички съзвездия, че нострилийците плащаха на намници, на бойци в контрашпионажа, на тайни агенти, както и за предупредителни средства.

Дори и Люлката на човечеството – самата Майка Земя, която не можеше да бъде купена с пари – бе изкушена от лекарството на живота. Една унция сантаклара в кристалообразно състояние, наричана струун, можеше да удължи живота с четирийсет до шейсет години. Останалият

свят ползваше струун с грамове и килограми, докато в Северна Австралия го рафинираха с тонове. С подобно богатство норстрилийците при тежаваха един невъобразим свят, чиито ресурси надхвърляха всички понятни граници на купеното с пари. Можеха да купят всичко. Защото плащаха на други хора с живот.

От стотици години ползваха тайни фондове за заплащане услугите на чужденци, които да се грижат за безопасността им.

Бенджакомин си стоеше там, във файето. Мъненките котита на Мама Хитън.

В съзнанието му бе събрана информация за мъдростта и богатството на хиляди светове, ала не смееше да попита където и да е за смисъла на загадката.

Изведнъж му просветна.

Неочаквано придоби изражението на човек, който бе намислил някоя забавна игра, който посрещаше с удоволствие едно хубаво развлечение, комуто предстоеше среща с интересен събеседник или пък дегустирането на ново питие. Хрумнала му бе наистина много щастлива мисъл.

Имаше един източник, който едва ли щеше да го издаде. Библиотеката. Можеше да провери поне очевидните, простите неща и да открие какво от тайната, извлечена от умиращото момче, съществуваше в сферата на общественото познание.

Да, безопасността му не бе подложена на необоснован риск; животът на Джони не бе пожертван напусто – само ако можеше да превърне някоя от четирите думи в ключ за разгадаване на тайната. Мама или Хитън или Мъненки, с нейното специално значение, или пък Котита. Тогава би могъл да си пробие път към плячката, която го очакваше на Норстрилия.

Ликуващ, той се завъртя на петата на десния си крак. Пое с лека стъпка към билярдната зала, зад която се намираше библиотеката. Влезе в нея.

Хотелът бе старомоден и много скъп. В библиотеката имаше дори книги с оригинални подвързии и направен от хартия. Бенджакомин прекоси стаята. Видя, че имаха „Галактическа енциклопедия“ в двеста тома. Извади тома от „Ха“ до „Хи“. Разлисти го отзад напред и ето го името „Хитън“. „Хитън, Бенджакомин – един от пионерите на Северна Австралия. Живял от 10719 до 17213 г. сл.Р.Хр.“ И това бе всичко. Бенджакомин се зарови в книгите. Думата „котита“ в този ѝ странен правопис липсваше както в енциклопедията, така и в поддържания от библиотеката индекс. Излезе от залата и пое по стълбите нагоре, към стаята си.

„Мъненки“ също не изскочи от никъде. Навярно се дължеше на детинска грешка на момчето.

Реши да рискува. Майката, полусяпа от объркване и тревоги, седеше на стол с твърда облегалка в самия край на верандата. С нея разговаряха други жени. Знаеха, че съпругът ѝ бе на път към дома. Бенджакомин приближи към нея и се опита да поднесе почитта си. Тя изглежда не го забеляза.

– Тръгвам си, госпожо. Отивам на съседната планета, но ще се върна през следващите две или три седмици. А ако трябва да ми зададете някакви неотложни въпроси, ще остава адреса си в тукашната полиция.

Бенджакомин напусна ридаещата майка.

Излезе от тихия хотел. Получи пропуск с предимство.

Невзискателната полиция на Сънвейл не се възпротиви на неочакваното му искане за спешна изходна в крайна сметка той си имаше документи за самоличност, разполагаше и със средства, а за жителите на Сънвейл не бе характерно да се противопоставят на желанията на гостите си. Бенджакомин се качи на кораба и когато се запъти към кабината да си почине няколко часа, зад него пристъпи непознат мъж. Младеше, косата му бе разделена по средата на път, бе нисък на ръст и със сиви очи. Този мъж бе местният агент на норстрилийската тайна полиция.

Независимо, че бе толкова добре обучен крадец, Бен-жакомин не разпозна полиция. Изобщо не му бе минало през ума, че и самата библиотека бе включена в системата за безопасност и че думата „котита“, с характерния норстрилийски правопис, служеше като сигнал за тревога. И като я потърси в речника, той бе задействал тази тревога. Бе докоснал телта на „кльона“.

Непознатият кимна. Бенджакомин му отвърна със същото.

– Пътуващ търговец съм в очакване на следващата си сделка. Напоследък не ми върви много. Вие как се справяте?

– За мен няма значение. Не печеля пари; аз съм техник. Името ми е Ливърънт.

Бенджакомин го огледа внимателно. Човекът наистина приличаше на техник. Ръкуваха се едва-едва. Ливърънт рече:

– Ще се видим в бара по-късно. Мисля първо да си почина.

И двамата легнаха и почти не разговаряха, докато траещото само миг потреперване на планоформа не премина през целия борд. От книгите и от училище знаеха, че корабът преминаваше в двуизмерно състояние, докато, по един или друг начин, яростта на космоса се втичаше в компютрите, които пък, от своя страна, се командваха от изпълнителния

капитан, управляващ кораба.

Знаеха за тези неща, но не можеха да ги почувстват. Усетиха единствено как ги жилна лека болка.

Успокоителното лекарство бе във въздуха, разпръсквано по вентилационната система на кораба. И двамата изпитаха леко опиянение.

Крадецът Бенджакомин Боузърт бе трениран да се съпротивлява на интоксикация и на объркване. Дори и най-малкият признак, че някой телепат се опитва да прочете мислите му, щеше да се натъкне на свирепа, живо-гинска съпротива, имплантирана в подсъзнанието му още в началните години на обучението му. Боузърт обаче не бе подготвен да посрещне измамата на един тех-ник; на Гилдията на крадците в далечна Виола Сидерея никога не ѝ бе хрумвало, че е необходимо да тренира хората си за съпротива срещу измамници. Ливърънт вече се бе свързал с Норстрилия – Норстрилия, чиито платен с пари пипала обхващаха вселената, Норстрилия, която бе вдигнала по тревога стотици хиляди светове само при мисълта за възможна злоупотреба.

Ливърънт се разбъбри.

– Бих искал да отида и по-далеч, отколкото при това пътуване. Бих искал да отида до Олимпия. На Олимпия можеш да си купиш всичко.

– Чувал съм за това – рече Боузърт. – Това е някаква странна планета на търговията, на която бизнесменът май няма много възможности, нали?

Ливърънт се засмя, смехът му бе весел и истински.

– Търговия ли? Те не търгуват. Те трампят. Те приемат откраднатите богатства на хиляди светове и ги препродават отново и отново, променят вида им, преобоядисват ги и отново ги разменят. Това им е бизнесът там. А жителите са слепи. Наистина е странен свят и единственото, което трябва да стори човек, е да иде на Олимпия и да си вземе всичко, което пожелае. Човече – рече Ливърънт, – какво ли не бих направил там само за година време! Всички – слепи, с изключение на мен и на неколцина туристи. И цялото това богатство, което хората си мислят, че са забутали някъде, половината от катастрофиралите кораби, изоставените колонии (всички те са „изчистени“ до шушка) и прас! – всичкото това отива на Олимпия.

Олимпия всъщност не бе чак толкова розова картинна, но Ливърънт не знаеше защо задачата му се състоеше да насочи убиеца натам. Единственото, което знаеше бе, че имаше да изпълнява дълг и този дълг бе да внуши на нарушителя посоката.

Много години преди да бъде роден който и да е от двамината,

кодовата дума бе въведена в справочници, книги, фактури: погрешно изписаното „Котита“. Това бе секретното име на външната луна от норстрилийската отбрана. Фактът, че някой бе използвал кодовото име, предизвика вдигането на повсеместна тревога, нервните окончания на системата се нагорещиха, готови за мигновена реакция, като нажежена до бяло волфрамова жичка.

Докато стане време да отидат до бара и да се подкрепят, Бенджакомин вече бе забравил, че именно новият му познат бе предложил Олимпия вместо някое друго място. Той трябваше да прескочи до Виола Сидеря, да вземе кредитите и да отлети, за да спечели света на Олимпия и да прибере нейното богатство.

4.

У дома, на родната си планета, Боузърт стана обект на скромно, но много искрено честване.

Старейшините на Гилдията на крадците го посрещнаха с добре дошъл. Поднесоха му поздравления.

– Кой друг би могъл да постигне онова, което стори ти, момко? Ти направи първия ход в една чисто нова партия шах. Този гамбит не се е използвал никога досега, Сега знаем едно име; знаем, че става дума за животно. Ще се опитаме да разгадаем шифъра тук.

Съветът на крадците се обърна към собствената си Енциклопедия. Откриха името Хитън, а сетне намериха и „Котита“. Никой от тях обаче не знаеше, че това бе фалшива податка, заложена от чужд шпионин. Агентът, на свой ред, бе вербуван преди много години, покварен в средата на кариерата си, насилствено принуден към временна честност, изнуден и изпратен сетне у дома си. През всичките тези години той бе очаквал ужасната парола – самият той не знаеше, честаваше дума за норстрилийското разузнаване – и никога не си бе и въобразявал, че можеше тъй лесно да изплати дълга си към чуждоземните. Единственото, което бяха поискали бе да му пратят една страница, която да добави към енциклопедията. Той я добави и се прибра у дома, изтощен до смърт. Годините на страх и на очакване му бяха дошли прекалено много. Пиеше доста, боейки се, че инак би се самоубил. Междувременно страниците си следваха реда, включително и новата, леко променена от колегите му. Промяната бе отбелязана в енциклопедията като нор-мална поправка, а всъщност ставаше дума за чисто нов и фалшифициран текст.

Подир този пасаж има поправка, датирана в 24-та година след второто издание.

„Котитата“ на Норстрилия, за които става дума не са нищо друго, освен органичен способ да се предизвика в мутиралите земни овце онази болест, която, на свой ред, причинява зараждането на вирус, който може да бъде рафиниран като лекарството сантаклара. Терминът „Котита“ се е радвал на временна популярност, тъй като с него е била означавана болестта, както и възможните последствия от нея. Смята се, че има нещо общо с кариерата на Бенджакомин Хитън, един от първопроходците на Норстрилия.

Съветът на крадците прочете приписката и председателят на

Съвета рече:

– Документите ти са готови. Можеш да ги изпробваш. Къде искаш да отидеш? През Нойхамбург?

– Не – каза Бенджакомин. – Мислех си да опитам през Олимпия.

– През Олимпия става – рече Председателят. – Бъди спокоен. Възможността да не успееш е едно на хиляда. Но ако това се случи, ние всички ще трябва да платим цената.

Той се усмихна кисело и подаде на Бенджакомин непо-пълнена ипотека срещу работната сила и цялата собст-веност на Виола Сидерея.

Председателят се изсмя, сумтейки.

– Ще ни дойде доста тежичко, ако се наложи на търговската плане-та да вземеш такъв заем, който да ни принуди да станем честни – и в крайна сметка да се затрием.

– Няма страшно – рече Бенджакомин. – Мога да го покрия. Има светове, на които всички мечти загиват, но Олимпия не е от тях. Очите на мъжете и жените на Олимпия са блестящи, но те не виждат нищо.

– Блясъкът бе цветът на болката, когато можехме да виждаме – казва Нахтигал. – Ако твоето око те наскърбява, изтръгни душата си, защото бедата не е в окото, а в душата.

Подобни разговори бяха обичайни на Олимпия, чийто заселници са ослепели преди много години и сега се смятат за по-висши създания от зрящите хора. Живите им мозъци са оплетени от проводниците на радарите; с помощта на миниатюрни „аквариуми“, които висят пред лицата им, могат да приемат излъчванията. Картините, които виждат, са с голяма рязкост; те се нуждаят от този контраст. Сградите им се извисяват под най-невъобразими ъгли. Слепите им деца пеят песни, а моделираният климат следва числата на геометричните фигури на калейдоскопа.

И тъкмо там пристигна самият Боузърт. Там, сред слепците, мечтите му се зареяха високо и той плати за информация, която нито един жив човек още не беше виждал.

Олимпия с нейното яркосиньо небе и отчетливо оформени облаци се носеше край него, досущ като мечтата на някой друг. Не възнамеряваше да се мотае дълго там, защото имаше среща със смъртта в лепкавото и искрящо пространство около Норстрилия.

След като пристигна на Олимпия, Бенджакомин се зае с приготовленията за нападението си срещу Стара Северна Австралия. Бе тук едва втори ден, а късметът му работеше отлично. Запозна се с един мъж на име Лавъндър; бе сигурен, че бе чувал името му и преди. Не бе член на неговата Гилдия на крадците, но бе дързък негодник с твърде лоша

репутация в звездния свят.

Нямаше нищо за чудене в това, че бе намерил Лавън-дър. През последната седмица, докато спеше, възглавницата му бе разказвала историята на Лавъндър петнайсет пъти. А когато сънуваше пък, сънуваше сънища, ко-ито бяха имплантирани в съзнанието му от контраразузнаването на Норстрилия. Първом го бяха подмамили да дойде на Олимпия, а сега възнамеряваха да му въздадат онова, което заслужаваше. Норстрилийската поли-ция не бе жестока, но бе решена да защити своя свят. А освен това – и да отмъсти за смъртта на едно дете.

Последните преговори по сделката, които Бенджакомин води с Лавъндър, преди той да се съгласи, бяха драматични.

Лавъндър не искаше да предприема нищо.

– Не отивам никъде. Няма да нападам нищо. Няма да открадна нищо. Е, бях негодник, разбира се. Но нямам намерение да се подлагам на смъртна опасност, а ти искаш тъкмо това, по дяволите.

– Помисли си с какво ще се сдобием. Богатството. Пак ти казвам, в тая работа има повече пари, отколкото някой някога се е опитвал да задигне.

Лавъндър се разсмя.

– Мислиш си, че не съм го чувал и преди ли? Ти си мошеник и аз съм мошеник. Не се захващам с нищо, което е само плод на приказки. Искам си парите в брой. Аз съм боец, а ти си крадец и няма изобщо да те питам какво си замислил... но си искам първо парите.

– В момента ги нямам – рече Бенджакомин.

Лавъндър се изправи.

– Тогава изобщо не трябваше да разговаряш с мен. Защото сега ще ти струва скъпо, ако искаш да си държа устата затворена, независимо дали ще ме наемеш или не.

Пазарлъкът започна.

Лавъндър наистина изглеждаше особено. Той бе обикновен и мек човек, който с голям труд се бе превъплътил в мошеник. Грехът изисква доста работа. Дори само усилието да го извърши се отпечатваше на добродушното му лице.

Боузърт го гледаше, хладнокръвно усмихнат, без сянка на презрение.

– Прикрий ме, докато измъкна нещо от джоба си – рече Боузърт.

Лавъндър не показа с нищо, че е възприел думите му. Не извади оръжие. С левият си палец поглади външната страна на дясната си длан. Бенджакомин разпозна жеста, но не трепна.

– Виж това – рече той. – Планетарен кредит.

Лавъндър се разсмя.

– И за това съм чувал.

– Виж го – настоя Боузърт.

Авантюристът взе ламинираната карта. Очите му се разшириха от учудване.

– Ами че той е истински – прошепна. – Истински е. – Вдигна поглед, вече неизмеримо по-дружелюбен. – Никога не съм виждал подобно нещо. Какви са условията ти?

Междувременно жизнените олимпиянци с блестящи очи вървяха напред-назад около тях, облечени изцяло в ярко контрастиращо черно и бяло. По пелерините и шапките им грееха невероятни геометрични фигури. Двамата пазарящите игнорираха присъствието на местните жители. Бяха се съсредоточили върху собствените си преговори. Бенджакомин се чувстваше в почти пълна безопасност. Срещу пълните, неуточно какви услуги на капитан Лавъндър, който някога бе служил в Десантните части на вътрешния космически патрул на Империята, той заложи едногодишно служене от страна на цялата планета Виола Сидерея. Подаде полицата за ипотеката. В нея бе вписана едногодишната гаранция. Дори и на Олимпия имаше счетоводни машини, които щяха да препредат сделката на Земята, като по този начин ипотеката щеше да стане валидна и да се превърне в обвързващ ангажимент за цялата планета на крадците, „Това – помисли си Лавъндър, – е първата част от отмъщението.“

И след като убиецът изчезнеше от белия свят, неговият народ щеше да си плати до стотинка. Лавъндър погледна Бенджакомин едва ли не с лекарска загриженост.

Бенджакомин взе погледа му за приятелски и също се усмихна със своята лека, чаровна и спокойна усмивка. Щастлив на минутата, той протегна дясната си ръка, за да придаде братска тържественост на сделката. Мъжете се ръкуваха, но Боузърт никога нямаше да научи защо всъщност се ръкува.

5.

– Сива е земята, о, как е сива. Сива трева от край до край. Няма нито едно вирче, Господи. Нито планина ниска или висока. Само хълмове и сивота, сивота, сивота. Виж пъстрите, кухи светлинки, които разцъфват на звездната ивица.

– Това е Норстрилия.

– И с цялата мръсотия е свършено – всичките усилия, очакването, болката.

– Бежови овце лежат на сивосинята трева, ниско над тях прелитат облаците, сякаш железни тръби, които образуват покрива над света.

– Избери си от болните овце, човече, само болните си струват. Кихни ми една планета, човече, или ми изкашлий място в безсмъртието. Ако светът, където живеят тролите и тъпчовците като теб, е смахнат, то той и тук е такъв.

– Ето ти учебника, момче.

– Ако не си видял Норстрилия, значи не си я видял. А ако си я видял, няма да повярваш.

– На картите е изписана като Стара Северна Австралия.

Тук, в сърцето на света, бе фермата, която пазеше света. Това бе имението на Хитън.

Бе заобиколено с кули, между тях бе опъната тел, тук-там тя висеше под невероятен ъгъл, тук-там грееше с блясък, непостижим за който и да е метал, произведен от земните хора. Пространството, оброчено от кулите, бе гола земя. А върху тази гола земя имаше два хиляди хектара бетон. Радарът отчиташе глад-костта на бетонната повърхност до милиметър, други радары „метяха“ напред-назад, проникваха в тънката до невъзможност покривка. Стопанството функционираше. В средата му се намираща група постройките. Тъкмо тук Катрин Хитън изпълняваше задачата, която нейното се-мейство бе поело: да защитава света. Тук не можеше нито да проникне, нито пък да излезе микроб. Всичката храна биваше доставяна по въздуха чрез трансмитер. Там, вътре, бяха животните. Те зависеха изцяло от нея. Ако неочаквано умреше, при несчастен случай или в резултат на нападение, властите от нейния свят разполагаха с абсолютни нейни копия, които щяха да обучат под хипноза нови животни.

Тук сивият вятър изведнъж се усиливаше, преминал хълмовете,

метеше сивия бетон и профучаваше край радарните кули. Излъсканата, многостенна пленена луна висеше непрекъснато отгоре. Вятърът се стовари върху сградите, самите те – също сиви, със силата на мощен удар, преди отново да изфучи над откритото бетонизирано пространство и да засвири в хълмовете.

Долината край сградите нямаше нужда от много камуфлаж. Изглеждаше както и останалата Норстрилия. Самият бетон бе леко оцветен, за да създава впечатлението за бедна и изпосталяла естествена почва. Това бе фермата и това бе жената. Заедно те представляваха външната отбрана на най-богатия свят, който човечеството някога е създавало.

Катрин Хитън погледна през прозореца и си помисли: „Остават четирейсет и два дни до отиването ми на пазар, а това ще е хубав ден и като стигна там, ще чуя онази бърза джига:

«О, да идеш на пазар, да видиш как е горд и весел млад и стар.»“

Тя пое дълбоко дъх. Обичаше сивите хълмове, макар на младини да бе видяла и много други светове. Сетне се обърна и влезе в сградата при животните и задълженията, които я очакваха. Тя бе единствената Мама Хитън и това бяха нейните мъненки котита.

Закрачи между тях. Тя и баща ѝ ги бяха порастили от земните норки, от най-свирепите, най-дребните, най-побърканите малки норки, които са били изнасяни някога от Люлката на човечеството. Бяха поставили за цел на живота си чрез тези норки да държат на разстояние другите хищници, които биха могли да обезпокоят овцете, в които растеше струнът. Тези норки обаче бяха родени безумели.

Цели поколения бяха отглеждани като напълно побъркани до мозъка на костите си: Живееха само за да умрат и умираха, за да могат да живеят. Това бяха котита на Норстрилия. Животни, в които страхът, яростта, гладът и сексът бяха изцяло преплетени; животни, които можеха да се самоизяждат или да се изяждат едно друго; животни, които надаваха убийствен писък, когато изпитваха любовна страст; животни, които бяха родени да притежават отвратителна, свирепа и смъртна омраза и които оцеляваха, само защото докато бяха будни, през цялото време бяха здраво вързани – всяка лапа поотделно – върху кушетки, за да не се наранят сами или едно друго. Мама Хитън ги оставяше будни едва няколко мига през целия им живот. Те растяха и убиваха. Събуждаше едновременно само по две.

Целият този следобед тя ходи от клетка на клетка. Спящите животни бяха потънали в дълбок сън. Храната се вливаше в кръвта им; понякога прекарваха в сън години без изобщо да се събудят. Тя се

занимаваше с тях само когато мъжките бяха наполовина будни, а женските – достатъчно възбудени, за приемат ветеринарната ѝ намеса. Трябваше да откъсва малките, още щом спящите цм майки ги раждаха. Сетне ги отглеждаше в първите, щастливи седмици на детството им, докато започнеше да се проявява природата им на зрели животни, когато очите им почервенияваха от безумие и ярост и почваха да изразяват емоциите си чрез остри, ужасни откъслечни писъци, които кънтяха в сградата; когато хубавите им, космести личица се изкривяваха, лудите им, ярки очи се въртяха, а острите нокти на лапите им се втвърдяваха.

Този път не събуди нито едно. Напротив, пристегна ремъците им. Спря храненето им. Даде им стимулиращо лекарство със забавен ефект, което, след като се събудеха, щеше да ги доведе моментално до пълно отърсване от съня, без обичайния първоначален унес.

Най-накрая сама взе успокоително, облегна се на стола си и зачака сигнала, който щеше да дойде.

Когато настъпеше шокът и сигналът пристигнеше, щете да се наложи да извърши онова, което и преди бе правила хиляди пъти. Щеше да пусне в лабораторията непоносимия шум.

Стотици норки-мутанти щяха да се разбудят. Още със събуждането си щяха да се впуснат в живота с глад, с омраза, с ярост и със секс; щяха да се нахвърлят върху ремъците си; щяха да се устремят да убиват – да убиват малките си, да се убиват един друг, да убият нея самата. Щяха да се бият с всекиго и навсякъде, готови на всичко, за да съществуват.

Знаеше го много добре.

В средата на помещението имаше тунер. Той представляваше приемник, който бе в състояние да обхваща целия честотен диапазон от телепатични връзки. Тъкмо в този тунер се вливаха съсредоточените емоции на мъ-ненките котита на Мама Хитън.

Яростта, омразата, страхът и секът бяха довеждани извън граници-те на поносимото и оттам нататък – усиловани. Сетне радиовълната, по която този телепатичен сигнал бе усилян, се излъчваше към студиото досами лабораторията, а после – към високите кули, пръснати по хребетите на хълмовете отвъд долината, в ко-ято бе разположена лабораторията. А луната на Мама Хитън, която се въртеше около своята ос, отразяваше сигнала.

От фасетите на луната сигналът стигаше до спътниците – шестнайсет на брой, част от системата за контрол.

Те покриваха не само космоса, но и близкия подкосмос.

Норстрилийците бяха помислили за всичко.

На контролния панел на Мама Хитън се появиха късите сигнали за тревога.

Съобщението дойде. Палецът ѝ изтръпна от натискането на бутона.

Норките се разбудиха.

В лабораторията се разнесе остър писък.

Помещението моментално се изпълни с шум от боричкане, съскане, ръмжене и виене.

На фона на животинските гласове се чуваше и звук: отсечен, дращещ звук, сякаш градушка чукаше по замръзнало езеро. Издаваха го острите нокти на лапки-те на стотици норки, които се опитваха да си пробият път през металните панели.

Мама Хитън долови клокочене. Една от норките бе успяла да освободи лапата си и очевидно се бе вкопчила в собственото си гърло. Тя разпозна шума от раздиране на козина, от разкъсване на вени.

Опита се да долови спирането на този шум, но не можеше да бъде сигурна. Останалите вдигаха голяма глъчка. Една норка по-малко.

Там, където бе седнала, бе отчасти защитена от телепатичното предаване, но само отчасти. И самата тя, макар да бе толкова възрастна, усети как изпитва странни, необуздани желания. Почувства силна омраза, като тази на съществата, които страдаха далеч по-силно от нея – страдаха ужасно, след като не бяха защитени от вградената защита на норстрилийската комуникационна система. Усети как в нея затуптя отдавна забравена страст – изпита силно желание за неща, за които не подозираше, че ги бе запомнила. Премина през спазъма на страха, излъчван от стотици животинки.

А зад всичко това трезвият ѝ разум продължи да пита: „Колко още мога да издържа? Колко още ще се налага да изтръпя? Господи Боже, бъди добър към твоя народ тук, на този свят! Бъди милостив и към горката мен!“

Светна зелената лампа.

Тя натисна един бутон отстрани на стола си. Газът изсъска. Докато губеше съзнание, тя знаеше, че в този миг и нейните котита щяха моментално да изпаднат в безсъзнание.

Щеше да се събуди преди тях и да се заеме със задълженията си; да провери колцина са останали живи, да вземе онази, която си бе разкъсала гърлото, да изнесе и умрелите от сърдечен удар, да ги преподреди, да превърже раните им, да се погрижи за живите и заспалите – спящи и щастливи – размножаващи се, живеещи в съня си – докато не дойде следващият сигнал, за да ги събуди да защитят богатствата –

благословия и проклятие на нейния роден свят.

6.

Всичко вървеше точно както трябва. Лавъндър намери нелегален планоформ. Това съвсем не беше малко постижение, тъй като корабите-планоформи бяха под строг контрол и да се сдобиеш с незаконен кораб бе толкова тежка задача, че една планета на мошеници можеше да работи цяла вечност за постигането ѝ.

Лавъндър бе щедър с парите – парите на Бенджакомин.

Честно придобитото богатство на планетата на крадците влезе в работа, с него бяха платени фалшификациите и големите дългове, в компютрите бяха вкарани измислени сделки за кораби, товари и пътници, които бе почти невъзможно да се проследят, след като попаднаха в хаоса на търговията на хиляди светове.

– Нека плати за това – рече Лавъндър на един от съучастниците си, несъмнен престъпник, който в същото време бе и норстрилийски агент. – Това е все едно да плащаш с престъпни пари за добро дело. Най-добре ще е да похарчиш колкото можеш повече.

Малко преди Бенджакомин да излети, Лавъндър изпрати допълнително съобщение. Изпрати го направо по изпълнителния капитан, който обикновено не пренасяше съобщения. Този изпълнителен капитан обаче бе запасен командир от норстрилийския флот, на когото бе внимателно внушено да не изглежда като такъв.

Съобщението се отнасяше до разрешителното за планоформа – още двайсетина таблетки струун, които щяха да заробят Виола Сидерея за стотици и стотици години. Капитанът каза:

– Няма нужда да предавам това съобщение. Отговорът е да.

Бенджакомин влезе в командната кабина. Това противоречеше на правилата, но той бе наел кораба именно за да ги нарушава. Капитанът го изгледа строго.

– Вие сте пътник. Излезте.

Бенджакомин рече:

– На борда ви е малката ми яхта. Аз съм единственият пътник, освен екипажа ви.

– Излезте. Ако ви хванат тук, ще последва глоба.

– Няма значение – рече Бенджакомин. – Ще я платя.

– Ще я платите ли? – каза капитанът. – Не можете да платите двайсет таблетки струун. Това е смешно. Никой не може да се сдобиеш с

толкова струун.

Бенджакомин се размя. Мислеше си за хилядите таблетки, които скоро щеше да има. Единственото, което трябваше да направи, бе да напусне планоформа, да атакува веднъж, да мине покрай котитата и да се завърне.

Силата и богатството му произтичаха от факта, че знаеше как можеше да ги постигне. Ипотеката от двайсет таблетки струун срещу тази планета бе твърде ниска цена, щом щеше да се спечели хиляда към едно.

– Не си струва – каза капитанът. – Не си струва да рискувате двайсет таблетки, за да сте тук. Аз обаче мога да ви кажа как да влезете в комуникационната мрежа на Норстрилия, ако можете да платите за това двайсет и седем таблетки.

Бенджакомин се сепна. В един миг му се стори, че ще умре. След всичките тези усилия, след цялата подготовка – мъртвото момче На плажа, хазартната игра с кредита – изведнъж се изправил срещу този неочакван противник!

Реши да не се подава на уплахата. – Какво ви е известно? – попита Бенджакомин.

– Нищо – рече капитанът. – Споменахте Норстрилия.

– Това, да – рече капитанът.

– Щом споменахте Норстрилия, значи сте се сетил. Кой ви каза?

– Къде другаде би търсил човек безкрайното богатство? Ако успеете да се измъкнете с него. Двайсет таб-летки са нишр за човек като вас. – Те означават двеста години труд на триста хиляди души – рече мрачно Бенджакомин. – Когато се измъкнете с богатството, ще притежавате много повече от двайсет таблетки, народът ви – също.

И Бенджакомин си представи хилядите и хиляди таблетки.

– Да, знам това.

– А ако не се измъкнете с него, си получавате обратно полицата.

– Става. Добре. Вкарайте ме в мрежата. Ще платя двайсет и седем таблетки.

– Дайте ми полицата.

Бенджакомин отказа. Той бе опитен крадец и бе винаги нашрек спрямо другите крадци. Сетне размисли. Това бе върховният миг на живота му. Трябваше да рискува и да заложи на някого. Налагаше се да заложи полицата.

– Ще я маркирам и ще ви я върна. Бенджакомин бе толкова развълнуван, че не забеляза как полицата бе пхната в дупликатор, че сделката

бе регистрирана и съобщението за това отиде до Центъра в Олимпия; ипотеката на планетата Виола Сидерея щеше да бъде кредитирана от някои търговски агенции на Земята за следващите триста години. Бенджакомин си получи полицата обратно. Почувства се като честен крадец. Ако умре, полицата ще се изгуби и на народа му няма да се налага да плаща. Ако сполучи, ще плати дребната сума от собствения си джоб.

Бенджакомин седна. Изпълнителният капитан дръпна лостове за контакт. Корабът се наклони.

През следващия половин час летяха; капитанът носеше пространствен шлем, опипваше, търсеше и налучкваше пътя си стъпка по стъпка – право към дома си. Трябваше да забавя полета, инак Бенджакомин можеше да се досети, че е попаднал в ръцете на двойни агенти.

Но капитанът бе добре обучен. Толкова добре, колкото и самият Бенджакомин. Пътуваха заедно – агенти и крадец.

Планоформираха в комуникационната мрежа Бенджакомин се ръкува с изпращачите си от екипажа.

– Можете да отлетите веднага щом се обадя.

– Бог с вас, сър – рече капитанът.

– Бог с мен – рече Бенджакомин.

Качи се в космическата си яхта. След по-малко от секунда в реалния космос, пред него се замержелея сивата безкрайност на Норстрилия. Корабът, приличен на огромен склад, планоформира и изчезна, а яхтата остана сама.

Започна да се спуска.

Докато се спускаше, Бенджакомин изпита един отвратителен миг на объркване и ужас.

Той никога нямаше да узнае за жената под себе си, но тя го усети отчетливо в онзи миг, в който приемаше многократно усилената ярост на котитата. Чувстви-телното му съзнание потрепери от удара. В последвалото само секунда или две продължение – а тези секунди бяха равни на траещо сякаш с месеци състояние на бо-лезнено, пиянско объркване – Бенджакомин Боузърт изхвърча отвъд рамките на собствената си личност. Препредаденият от луната сигнал хвърли срещу него мозъците на норките. Съзнанието му се преобразуваше, за да възприеме всичките онези „евентуални възможности“, ужасните неща, които никога не бяха се случвали на нито един човек. Сетне свръхтоварът на стреса просто изтри хитрия му ум напълно, превърна го в бял лист.

Подсъзнанието му продължи съществуването си малко по-дълго.

Тялото му се бори няколко минути. Подлуден от похот и глад, той

се загърчи в пилотското кресло – бе захапал дълбоко собствената си ръка. Водена от страстно желание, лявата ръка разкъса лицето му и изтръгна лявото око. Той изкрещя с животинска страст в опита си да се саморазкъса... при това не съвсем безуспешно. Смазващото телепатично съобщение на Малките Котита на Мама Хитън смилаше мозъка му. Норките-мутанти бяха напълно будни.

Препредаващите спътници бяха отровили цялото пространство около него с безумието, с което бяха по-растени норките.

Тялото на Боузърт не живя много дълго. Само след минути артериите бяха разкъсани, главата му се отпусна напред и яхтата се понесе безпомощна към складовете, които би трябвало да нападне. Прибра я норстрилийската полиция.

И самите полицаи бяха засегнати. Всички бяха болни. Всичките – с побледнели като платно лица. Някои бяха повърнали. Бяха преминали през телепатичния пръстен в най-тънката и най-слабата му точка. Но и това бе достатъчно, за да пострадат.

Не искаха да узнаят.

Искаха да забравят.

Един от по-младите полицаи погледна трупа и рече:

– Какво на този свят би могло да накара един мъж да постъпи така със себе си?

– Избрал си е неподходяща работа – каза капитанът на полицаите.

Младият полицай попита:

– И каква е тази неподходяща работа? – Опита се да ни ограби, момко. Но ние сме защитени, макар и да не ни се иска да узнаем как. Младият полицай, унизен и на ръба да избухне от яд, изглеждаше тъй, сякаш щеше да прояви неподчинение спрямо по-старшия по чин; не можеше повече да погледне трупа на Бенджакомин Боузърт. По-възрастният рече:

– Няма нищо. Не се е мъчил дълго преди да умре. Този е мъжът, който преди бремене уби момчето Джони.

– О, той ли е? Толкова скоро?

– Ние го подмавихме – кимна старият полицай. – Оставихме го да намери сам смъртта си. Това е животът ни. Не е лесен, нали?

Вентилаторите шушнеха тихо и леко. Животните отново спяха. Струя свеж въздух обля Мама Хитън. Телепатичното предаване още продължаваше. Тя можеше да усети себе си, бараките, луната с нейните фасети, малките спътници. От крадеца нямаше и следа.

Изправи се с мъка на крака. Одеждите ѝ бяха мокри от пот.

Нуждаеше се от душ и от чисти дрехи.

А в Люлката на човечеството Веригата на търговските кредити изпищя пронизително, за да привлече вниманието на хората. Младшият подначалник на служба та приближи до машината и протегна ръка. Машината изхвърли в пръстите му полица. Той я разгледа.

– Дебит Виола Сидерея – кредит по перо „Непредвидени“, Земя – получател (норстрилииска сметка) – четиристотин милиона човеко-мегагодини.

Макар и сам в залата, той подсвирна.

– Ние всички ще сме вече умрели – със или без струун – преди да успеят да изплатят такава сума!

И той се запъти да съобщи новината на приятелите си.

След като не получи обратно полицата, машината отпечата нова.

КРАЙ

© Кордауинър Смит
© 1995 Тинко Трифонов, превод от английски

Cordwainer Smith

Сканиране, разпознаване и редакция: Венцислав, 2008

Публикация:
Сборник „Светове“, ИК „Офир“, 1995 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5041>]